

Beskrivelse af oplevelser fra et træningsløb i juli 2000 af Kell Sønnichsen, OK Pan

Post 7: Eskimogravsted

Det var en noget speciel postbeskrivelse, jeg fandt mig selv overfor, men det var også lidt specielle omgivelser. Der var masser af klipper, små moser og vandhuller, isbjerge på bugten, midnatssol og en vegetation, der næppe krøb højere end 3 cm. Og så havde kortet en specialsignatur for slædehunde...

I juli måned i år var jeg sammen med nogle kolleger på 4 ugers vandretur omkring Diskobugten i Grønland. Det bragte mig også forbi Ilulissat, der huser Grønlands første og hidtil eneste orienteringsklub. Det var derfor nærliggende at prøve at finde et løb, der passede ind i mine planer. Før jeg tog afsted havde jeg mailet lidt frem og tilbage med Olav Odgaard, der havde taget initiativ til Grønlands første orienterings-hvad-som-helst – det være sig løb, klub, åbent løb eller mesterskab. Det mundede ud i, at jeg deltog i klubbens træningsløb den 4. juli og senere på måneden løb prøveløb på Arctic Midnight Orienteering – et 20 km orienteringsløb med start ved midnat.

Første halvdel af træningsløbet var et by-orienteringsløb i Ilulissat. Haver var der ikke noget af, så jeg kunne løbe, som det passede mig. Dog passede jeg lidt på slædehundene – de var noget bidske, hvis man kom dem for nær.

Anden halvdel lå i ”bynært” terræn. Umiddelbart skulle man jo tro, at sådan noget fuldstændigt åbent terræn ville være nemt at navigere i, men jeg blev klogere. For det første var der ingen stier. For det andet var der 5 meter kurver og store bakker, der skulle forceres. De var godt nok nemme at orientere efter, men derudover var kurvebilledet utroligt detaljeret med mange sprækker og et brudt terræn med forskydninger på ½-1m. Det betød, at en post godt kunne være skjult indtil man nærmest stod lige ovenpå den. For det tredje var det også meget diffust, så det var ikke helt klart, hvor moserne og vådområderne stoppede, og hvilke sten og vandhuller, der var med på kortet, idet begge slags forekom i stort set alle størrelser og former. Endelig skulle man passe på, hvor man satte sine hænder, idet der desværre lå en hel del glasskår rundt omkring.

Men med lidt tilvænning lykkedes det mig efterhånden at få lidt flyd over mit løb – indtil næstsidste post, hvor strækket gik lige igennem et område med slædehunde. Området var godt afmærket på kortet, men nordligere – hundene var blevet flyttet 14 dage før. Heldigvis havde jeg en lokal løber foran mig, så jeg åndede ham i nakken hele vejen igennem området, mens han jog hundene væk.

Efter løbet gik jeg tilbage til mit telt ude i fjeldet, hvor de andre i gruppen ventede mig med en whisky med 1000 år gamle isterninger hentet fra skosserne i fjorden nedenfor lejrpladsen.

3 uger senere var jeg forbi igen, og denne gang løb jeg som nævnt prøveløb på Arctic Midnight Orienteering. Orienteringen gik denne gang meget bedre fra start; nu havde jeg efterhånden vænnet mig til terrænet. Til gengæld var der så ingen poster sat ud. En yderligere udfordring var regnvejret, der gjorde klipperne meget glatte, og da bar klippe udgjorde ca. halvdelen af terrænet, så var min hastighed noget nedsat. Pigsko ville have været rart, men de vejede 200 g mere at tage med, og jeg havde rigeligt at slæbe på i forvejen. Det var ved dette løb, at jeg mødte postbeskrivelsen ’Eskimogravsted’. Jeg kunne godt se et kranie ligge inde i midten af noget, der kunne ligne et gravkammer, men for den uindviede lignede det bare en bunke sten.

Regnvejret forhindrede mig ikke i at stå på toppen af bjerget og nyde udsigten over Ilulissat Isfjord, der i år var usædvanligt meget pakket med isbjerge. Det er et imponerende syn at se et stort

isbjerg flække og vælte rundt i horisonten – og høre bulderet længe efter som et andet tordenskrald. Og ikke langt fra isbjergene lå der fiskere i småbåde og joller og fiskede eller jagtede hval. Og jævnligt kom der helikoptere, enten som rutehelikoptere til nogle af de andre byer i Diskobugten, eller med turister til indlandsisen. Og slædehundene hylede hver gang...

Det er et meget anderledes land at være i og løbe orienteringsløb i. En voldsom og flot natur med en sol, der ikke går ned.

Kell Sønnichsen